

Escape

destul de complicat să redactezi un text atunci când ți se impun anumite restricții: începutul și sfârșitul acestuia. În cadrul probei literare tinerii creatori au fost surprinși de originalitatea titlului, care i-a făcut pe toți să zâmbescă. Acest lucru îl datorăm bloggerului Igor Guzun, textul căruia ne-a servit drept pretext pentru creație. În ceea ce privește calitatea textelor, te las să judeci singur, dragă cititorule.

I. I.

Esc

Priv.esc. Mă plictis.esc și...
nu mai am chef de „search” ...
Mă joc cu mouse-ul vieții
îl urmăresc cum aleargă
dintr-o parte în alta
a monitorului

apoi clic
și clepsidra aceea îngrozitoare
se rotește
nu mă lasă să văd
să priv.esc
și tocmai de-aceea
iată
că nu mă mai plictis.esc...

îmi zboară gândul
la florile incrustate de parfum
la mirosul tău de primăvară
la melodia care s-a blocat
la netul care nu merge

urmează
esc
pentru că toate se încheie așa
cit.esc
vorb.esc
zâmb.esc
trăi.esc
mă joc cu mouse-ul vieții.

Și cuvântul cu .esc, poate cel mai fir.esc: „iub.esc”.
Îmbătrân.esc. Cum să dau pe Esc?

Victoria Mărgineanu, cl. a XII-a

Esc

Priv.esc. Mă plictis.esc și... nu adorm, nu, din păcate.
Din toate fericirile astea, sau tristețile,
cea mai scurtă evadare e somnul.
E capacul de la borcan, el, somnul.
Azi am dormit puțin. La fizică și la informatică.
Câteva minute. Azi e o zi deosebită.
Ne-au anulat un test și ne-au trimis acasă.
Da, e o zi deosebită.

Afară e frig și soare. Mi-am luat fularul.
Mi-am luat confecția și toate, toate ațele încurcate,
le-am băgat în mine, să am ce face în maxi-taxi.
În maxi-taxi încerc să mă desplet.esc. Mă desplet.esc
pe dinăuntru, până sunt val (nu știu dacă alb) de pânză,
apoi se găsește ceva care iar să mă amestece.
Cred că asta e fericirea mea nefericită.
În mine stau toate: în mine e biroul meu.
Cu computer, pixuri, cărți, ciocolate, hârtii de la ciocolate,
amintiri, cercei, umbre, dragoste, cană de ceai, cană de cafea,
cană de suc, ură, urnă. În mine nu sunt eu,
ci multe, multe chestii. Cărora încerc sau nu să
le dau sens. Cred că nu încerc.

Fiindcă la sigur nu vreau să reuș.esc.
Și cuvântul cu .esc, poate cel mai fir.esc: „iub.esc”.
Sau te rot.esc, dor.esc, cit.esc, verb.esc?

Îmbătrân.esc. Cum să dau pe Esc?

Știi, eu obos.esc.
Mereu eu dau pe Esc.
Pentru că e fir.esc.

Carolina Vozian,
cl. a XII-a

Esc

Priv.esc. Mă plictis.esc și...

joc de asociații

majoritatea verbelor pe care le-am identificat au terminația „i”: a zâmbi, a citi, a mări, a cântări, a gândi. Acel „i” mi se asociază cu ploaia, iar punctul deasupra stâlpului este o picătură de ploaie deasupra mea. Când plouă, mă ascund în cel mai întunecat ungher al ființei mele și aștept să treacă ploaia. Poate de-aceia la prezent, la pers. I sing., aceste verbe capătă terminația esc. Mă plictis.esc și mă joc de-a asociațiile. Mă induc în eroare verbele „a fi” și „a muri”. De ce eu mor fără să ating tasta Esc?

Poate e primăvară și ar trebui să las „esc”-urile și „i”-urile și ploaia și să le mut într-un *recycle bin*. Dar nu mi se ridică mâna să fac un *delete*. Cele mai scumpe momente au avut loc în ploaie.

Și cuvântul cu .esc, poate cel mai fir.esc: „iub.esc”.

Îmbătrân.esc. Cum să dau pe Esc?

Esc

Priv.esc. Mă plictis.esc și...

plictis.esc un cangur,

în timp ce păș.esc

călcându-l pe coadă,

se eschivează de a sări mai

repede pe Esc, să dispară

de pe desk(top)...

Escaladează memoria virtuală,

enervând toți virușii

ce hoinăr.esc prin

depozitul secret de ambiții.

Alung.esc o tastă creând lacune

în încăpățânarea exotica și subtilă a

cangurului

de

a

zice

Și cuvântul cu .esc, poate cel mai fir.esc: „iub.esc”.

Îmbătrân.esc. Cum să dau pe Esc?

Eugen Dedov, anul I, UPS „Ion Creangă”

Esc

Priv.esc. Mă plictis.esc și... rămân...

O să mai stau puțin,

O să chel.esc de-atâtea griji,

O să mă prost.esc singură,

Fără să fie nevoie de tine...

Încă mă grăb.esc să te pipăi!

Curând voi renunța...

O să plec singură,

Fără năframă,

Fără cuvinte,

pe care nu le ceri ever.

Mânzule!

Nu mai stau!

Nu mai stau mult...

Și o să plec

de unde lips.esc ever...

Și cuvântul cu .esc, poate cel mai fir.esc: „iub.esc”.

Îmbătrân.esc. Cum să dau pe Esc?

Felicia Rusu, cl. a XI-a

Olga Șimon, cl. a XI-a

Esc

Priv.esc. Mă plictis.esc și...

urmăr.esc cum se schimbă frecvențele,

sunetele unei tăceri lăuntrice și

mă camuflez în decoruri necunoscute.

Regăs.esc urmele unor amintiri

și reduc totul la un mâine incert

niște pași...

doar niște pași pierduți în labirinturi

ale necunoscutului

zâmbete,

priviri tatuate în neant.

Te recunoști?

Ești tu, sunt eu, suflete răstignite.

O piesă ale cărei culori

licăr.esc alb-negru.

Banal, dar deja e un mâine trecut

Și știu sigur ce se cuvine azi

să nu mai rost.esc,

Să nu mai găs.esc,

Să amint.esc,

Și e doar un superficial „trăi.esc”

în care eu trebălu.esc

de-o eternitate și-o zi

Și cuvântul cu .esc, poate cel mai fir.esc: „iub.esc”.

Îmbătrân.esc. Cum să dau pe Esc?

Marcela Anghel, cl. a X-a